

ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΥΡΟΥ.

Συγχωρικοί μου και συνδημόται
Τών Κερκυραίων, ὃ ἐξοχή
Τὰ ὅσα γράφω, ὃ πατριώται,
Ἀκροαθῆτε μὲ προσοχή.

Δὲν γράφω ταῦτα διὰ τι πάθος,
Οὔτε συμφέρον τρέφω σκοποῦ,
Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τῆς καρδιάς μου τὸ βάθος
Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ χωρικοῦ.

Ὡσὰν χωριότης θὰ σὰς μιλῆσω,
Ὅπ' ἀπετράφηκα σ' τὸ χωριὸν
Ζητῶν συμπάθει νὰ σὰς βωθῆσω
Εἰς κάποια πράγματα π' ἀπορῶ.

Τί ἐγνωρίσατε ἐνὸς ἀγύρτου
Διὰ νὰ στείλετε σ' τὴν Βουλὴν
Τοῦ Κωτζαντᾶ μας τοῦ υἱοῦ τοῦ Βίκου
Μὲ τοῦ Βρωμαίου μας τοῦ Δολῆ;

Μὴ τοὺς γνωρίσατε σ' τὸν καιρὸν μας
Καμιὰ θρησκεία χριστιανισμοῦ
Ἦ νὰ ἐμψυχώσουν τὸν χωρικὸν μας
Διὰ τὸ αἶσθημα τ' ἐθνισμοῦ;

Μὴ τοὺς γνωρίστ' ἐπὶ Προστασίας
Νὰ ἀσπασθῶσι τοὺς ἐθνικοὺς
Νὰ ὑποστῶσι κι' αὐτοὶ ζήμιαι
Γιὰ τῆς ἐνώσεως τοὺς σκοποῦς;

Τί ἐγνωρίσατε σ' τ' ἀμπατάκι
Ὅπου ἐγέλασε τὸν χριστὸν
Τῆς Προστασίας τὸ δασκαλάκι
Ὅπ' ἐτραβοῦσε κρυφὸν μισθόν;

Μήπως δὲ τοῦτο ποτὲ ἐγνωρίσατε
Τὴν ἀρετὴν ἢ χριστιανισμὸν;
Ἐπὶ Ἀγγλίας δὲν τὸ θυμᾶστε
Ποῦ ἦτον ὅλο σ' ἀντεθνισμὸν;

Δὲν τὸν θυμάσθε διὰ προδότην
Εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἰονικὴν
Κι' ὅπου μᾶς ὕβριζε τὸν Δεσπότην
Γιὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τὴν ἐθνικὴν;

Αὐτὸς τὸ βάσο του τῶχε βήξην
Ὅπου τ' ὠρκίσθηκε γιὰ παππάς
Κι' ἂν τὸν Χριστὸν μας ἔχ' ἀπατήσῃ
Ἐσὺ χωριότη τί προσδοκᾶς;

Εἰς τέτιαν θέσιν κἀνεὶς ἂν φθάσῃ,
Νὰ χάσῃ πίστιν καὶ ἐντροπήν,
Τί ἄλλο ἔχει σ' τὴν γῆν νὰ χάσῃ
Ἦ τῆς ὑπάρξεως τὴν βροχήν;

Μὴ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του
Ἦ σ' ὅτι κτήμα του πατριῶν,
Παῦσι σ' αὐτόνε ἢ γενεὰ του,
Τί θὰ φροντίσῃ γιὰ σὲ λοιπὸν;

Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶν' ἀκόμη
Ὁ ἐριάλτης τῆς ἐξοχῆς
Καὶ οὔτε πλέον ἀλλάζει γνώμη
Ὅτ' εἶναι φύσει κακεντρεχῆς.

Ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ χρυσὸς αἰῶνας
Ὅπ' εἶχε τάξει τὸν χωρικὸν;
Ἄ! μᾶς ἠπάτησ' ὁ ἀπαταιῶνας
Ὁ βρασιλέας τῶν ἀγυρτῶν!

Τί τὰ τιμάρια μπαρουταῖς
Κι' ὅλα τὰ δάνεια τὰ κακά,
Ἐδαφονόμια, κολλονίαῖς
Τὰ ἐστερέωσε θετικά.

Γιατὶ θὰ ἔφαγε πολλὰ δῶρα
Ὅπου τοῦ ἔδωκαν μερικοὶ
Ἄπ' ὅσους ἀδικοὺς π' ἔχει ἡ χώρα
Γιὰ νὰ χαθοῦμεν οἱ χωρικοὶ.

Μ' αὐτὰ θὰ πῆρε κτήμα τοῦ Φίλη,
Ὡς καθὼς ἔκλεψε τὸ Ἀλυκαῖς
Μ' αὐτὰ ποῦ τοῦ δῶσαν τέτοιοὶ φίλοι
Διὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὸ ἀδικαίαις.

Ποῦ εἶν' αὐτὰ ποῦ σὰς εἶχε τάξει
Ποῦ σὰς ὠκίζετο εἰς τ' αὐτὴ
Καὶ τοὺς δασμοὺς νὰ μᾶς κατεβάσῃ
Κι' αὐτὸ τῆς βούλας μας τὴ χαρτί.

Ποῦ εἶν' αὐτὰ ποῦ σὰς εἶχε τάξει
Ποῦ θὰ φθισθῶσιν ὅλ' αἱ ὁδοὶ
Καὶ τὴν παιδείαν νὰ προβιάσῃ
Ἄχ! τοῦναντίον αὐτὸς μπόδεϊ.

Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ φυλακίαις μᾶς
Ἐκδητὸς π' ἦτον κι' αὐτὸς
Ἐ, τὰ ἔκοψ' ὅλα ἡ ἔνωσις μᾶς
Ὅπ' αὐτὸς ἦτο σ' αὐτὴν ἐχθρὸς.

Μάλιστα ἐπάσχῃσε νὰ τὴν στήσῃ
Γιὰ τὰ ἐγγῶρια φυλακῆ
Κάθε χωριότης νὰ φοβέρισῃ
Νὰ τόνε βάλλουνε Βουλευτῆ.

Ἐ! νὰ διορθώσῃ δὲν θέλει ὁ Βίκος
Τῆς ἐξοχῆς μᾶς τ' ἀγροτικά
Τι' εἰς τὴν φορτοῦνα εὐρίσκει ὁ λύκος
Γιὰ νὰ δειπνήσῃ λαγωνικά.

Ἄν εἶχε θέλει ἀπὸ ἐτότε
Π' ἐπρωτομῆθε γιὰ βουλευτῆς
Ἦσαν καλλίτερα κι' οἱ ἀγρόται
Κι' οἱ κτηματαῖς κι' ὁ δουλευτῆς.

Ἦ συμφιλῶσι; γιὰ νὰ γένῃ
Μ' ὅ,τι θυσίαν τῶν πολιτῶν
Δὲν τὸν συμφέρει τί δὲν θὰ μένῃ
Γιὰ βουλευτῆς μᾶς τῶν χωρικῶν.

Τοῦ υἱοῦ τ' Ἀλίβου τ' ἀργαστηριάρῃ
Τοῦ πλεονέκτου τοῦ τρομεροῦ
Ποῦ τόσους πάμπτωχους ἔχει γδάρῃ
Ἐ ὅ,τι περίστασι τοῦ καιροῦ.

Ποῦ γιὰ ἓνα τῆρο καὶ λίτρα ἀλάτι
Πλεονεκτοῦσε τοὺς χωρικοὺς
Τ' ἄσκανε κτήμα μὲ τὸ παλάτι
Καὶ ἀδικοῦσε τοὺς ὀρφανοὺς.

Τώρα ὁ υἱὸς του δικαιοσύνην
Κηρύττει μέσα εἰς τὴν Βουλὴν
Ὡσὰν ἡ πόρνη τὴν σωφροσύνην
Ἀκούω φάσκοντα τὸν Δολῆν.

Κι' οἱ δύο φίλοι τῆς Προστασίας
Καὶ γραμματεῖς τοῦ Δημασκηνοῦ
Γιὰ πιστὰ τέκνα τῆς ἀρμοστίας
Αὐτὰ τὰ ζεύρετε ἀπὸ κοινοῦ.

Ὁ ἓνας ἦτον ὁ Προεστῶς τῆς
Π' ἐκκοιχοῦσε εἰς τὴν ἐξοχὴν
Κι' ὁ ἄλλος ἦτον ὁ μυστικός τῆς
Ἐ τὴν ἀποικίαν τὴν Ἀγγλικήν.

Αὐτὰ τυράζουσι τὸν ἑαυτὸν τους
Διὰ τῆς θέσεως τῆς Βουλῆς
Π' ἔδωκε θέσιν εἰς τὸν ἀδελφὸν του
Καὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ὀκύρ. Δολῆς.

Κι' ὡσὰν δικτάτορας ἐφαντάσθη
Νὰ φοβέρισῃ τοὺς ὑπουργοὺς
Κι' ἀπὸ τὰς θέσεις νὰ κατεβάσῃ
Κ' αὐτοὺς τῆς θέμιτος λειτουργοῦς.

Τὸν ἀρχηγὸν μᾶς τοῦ Νομαρχεῖου
Διακεκριμένον, κι' Εἰσαγγελεῖς
Κι' αὐτὸν τὸν Πρόεδρον τ' Ἐρετεῖου
Νὰ μεταθέσῃ κι' Ἀρχιερεῖς.

Νὰ βάλῃ ἕτερος ὀπαδοῦς του
Διὰ σκοποῦς τοῦ προδοτικῆς
Κακούργου κι' ἄλλους παρομοιοῦς του
Διεφθαρμένους κι' ἀντεθνικοῦς.

Νὰ ἐξυβρίσῃ πάλιν τὸν θρόνον
Κι' ὅλο τὸ ἔθνος ποῦ μ' αὐτὸ ζῆ
Νὰ στιγματίσῃ εἰς ὄλον τὸν κόσμον
Καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἀμαζύ.

Αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ ἀποστολὴ του
Ὡσὰν ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ
Καὶ ἀμαζύ μὲ τὸν Κύρ-Δολῆ του
Ἐνα διώκτην τοῦ ἐθνισμοῦ.

Τώρα γανυγίζουσι πάλιν ὅταν σκύλοι
Γιὰ νὰ ματάμβουν εἰς τὴν Βουλὴν
Τῆς Καμαρίλας οἱ κρυφοὶ φίλοι
Μὲ τὸν Βρωμαῖον τοῦ τὸν Δολῆν.

Λαε! ὡς πότε νᾶσαι εἰς ἀπάτην
Καὶ ἓνας ἀγύρτης νὰ σὲ πλανῆ
Γιὰ νὰ ἐκλέγῃς τὸν ὄχλοκράτην
Τὸν Κωτσαντᾶ σου τὸν Σατανᾶ.

Λαε! θυμήσου, τί σῶχε τάξει
Καὶ σὰς ἐψέσθηκε θετικῶς
Πλὴν τώρα τέλεια θὰ σὰς ρημάξῃ
Μικροῦς, μεγάλους σὰς γενικῶς.

Λαε! θυμήσου π' ἔχει τὴν χώρα
Πιστοῦς τοῦ φίλου καὶ ἐδικοῦς
Κι' ἀπὸ τοὺς ἀδικοὺς πέρνει δῶρα
Νὰ καταστρέφῃ τοὺς χωρικοὺς.

Λαε! θυμήσου ὅπ' ἔχει σχέσεις
Μὲ τὸ Ἀγγλοκράτος κ' ἀντεθνικοῦς
Καὶ τώρα δίδει σὲ δαύτους θέσεις
Καὶ ἀδικαίαι τοὺς ἐθνικοῦς.

Λαε! θυμήσου τὰς πρώτας πράξεις
Ὅπου ἐπρόβαλε μία φορὰ
Γιὰ ν' ἀσκοθᾶτε εἰς ἐπαναστάσεις
Νὰ φέρῃ τὸ Ἀγγλοῦ εἰς τὰ χωριά.

Λαε! τοῦ ξέχωρου, ἐθυμήσου
Ποῦ πλησιάζεις λαμπρὸν καιρὸν
Καὶ τοὺς προδοτᾶς σου νῦν βδελύξου
Τὸν Κωτσαντᾶ σου τὸν βδελυρόν.

Λαε μου! ζῦπνα κι' ἔλα εἰς τὸ νοῦ σου
Τι' θ' ἀπεθάνῃς γιὰ τὸ ψωμί
Καὶ ψήφισ' ἄλλους συγχωρικοὺς σου
Ἰδιοκτίτας καὶ μὲ τιμῆ.

Τι οἱ πρόδοι ἐδείχθησαν κατὰ πάντα
Π' ἦσαν τὸ Ἐνώσεως ὕβρισται
Καὶ φίλοι ἀκριοὶ στὴν Προπαγάνδα
Καὶ τῆς Ἀγγλίας ἀποικισταῖ.

Εἶν' ἀπαυγάσματ' ἀπὸ τὸν ὄχλον
Ἐ τὴν τότε λύσαν τ' ἀναβρασμοῦ
Γιὰ νὰ ψυχράνουν κι' αὐτὸν τὸ πόθον
Τὸ Ἐνώσεως μᾶς καὶ τ' ἐθνισμοῦ.

Τὸ Ἐνώσεως μᾶς τὴν τότε μέθη
Καὶ εἰς τὸν τότε ἀναβρασμὸν
Εἶχον χωθῶσι κι' αὐτὰ εἰς τὴ μέση
Νὰ στιγματίσουν τὸν ἐθνισμὸν.

Καμιὰς βαρύτητος ἔχουν βᾶσι,
Πλὴν τῶν πραγμάτων αὐτ' ἡ φορὰ
Τυχαιῶς τᾶχε ἀναβιάσῃ
Μὲ τὴν τοῦ ὄχλου διαφορὰ.

Καὶ ὡσὰν ξένοι τῶν δημοθῆσκων
Καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐγενναν ὄργανα καταπτύστων
Σχεδίων, ξένης πολιτικῆς.

Αὐτὰ ἐχώθησαν εἰς ἄλλων κόπους
Καταστραφέντας γιὰ ἐθνισμὸν,
Καὶ μ' ἄλλους ἕτεροὺς δημοκόπους
Γιὰ νὰ μᾶς φέρουν ἀφνισμὸν.

ΛΑΕ!

Ἀπὸ τοὺς ἀπιστοτάτους
Τί πίστιν περιμένεις;
Κι' ἀπὸ τὸ ἀντεθνικωτάτους
Τί ἐθνισμὸν προσμένεις;

Τί θὰ φροντίσῃ ὁ ἄτεκνος
Ἐ τὰ τέκνα τὰ δικά σου;
Τί θὰ φροντίσῃ ὁ ἄστεργος
Διὰ τὰ κτήματά σου;

Σὺν μὲ τοιαύτην ἀναισθησίαν
Ἦ ἐξουσία τοὺς ἔχει κοντὰ
Τότε ἐρρέτω τέτοια ἐξουσία
Σὺν τῷ Βρωμαῖῳ καὶ Κωτσαντᾶ.

Ἐν Κερκύρῃ, τῆ 11 Ἰανουαρίου 1872.

Τυπογραφεῖον Η ΚΕΡΚΥΡΑ

42. 4. 9m

Αρ. Εισ. 564
VI 70